

SVETLOBA MATERNICE

MUCK KRISTIJAN
JARC MATJAŽ
PRELEC DARJA

*risbe, pesmi, arhitektura projekta, izvajalec
izbor pesmi, zvočni prostor
svetlobni prostor, video podobe*

AKCIJA V POLJU ZNAKOVNIH SISTEMOV

risbe, pesmi, arhitektura projekta, izvajalec
izbor pesmi, zvočni prostor
svetlobni prostor, video podobe

ženski zbor Sirena, Zvočna preja, Noč
 Moira Orfei
 Nebo gora in drevo

moški zbor
korepeticija

Gozdni studio — Dolina odmeva
 Drevesjini zvoki

Drevesjini bobni

klaviature
fagoti
pikolo, flauti
bobni
angleški rog

asistent zvoka
avtor orfejskih instrumentov
posebni efekti
tonski posnetki

posneto v tonskem studiu Cankarjevega doma

kamera
montaža
video delavnica

vodstvo predstave
scena
hidravlika

ton
luč

video
organizacija
oblikovanje plakata in gledališkega lista

Muck Kristijan
Jarc Matjaž
Prelec Darja

Gorenc Zdenka
Žgur Nada
Senčar Breda
Ulrih Vasja
Strniša Boštjan

Weingerl Matjaž
Rudel Marijan

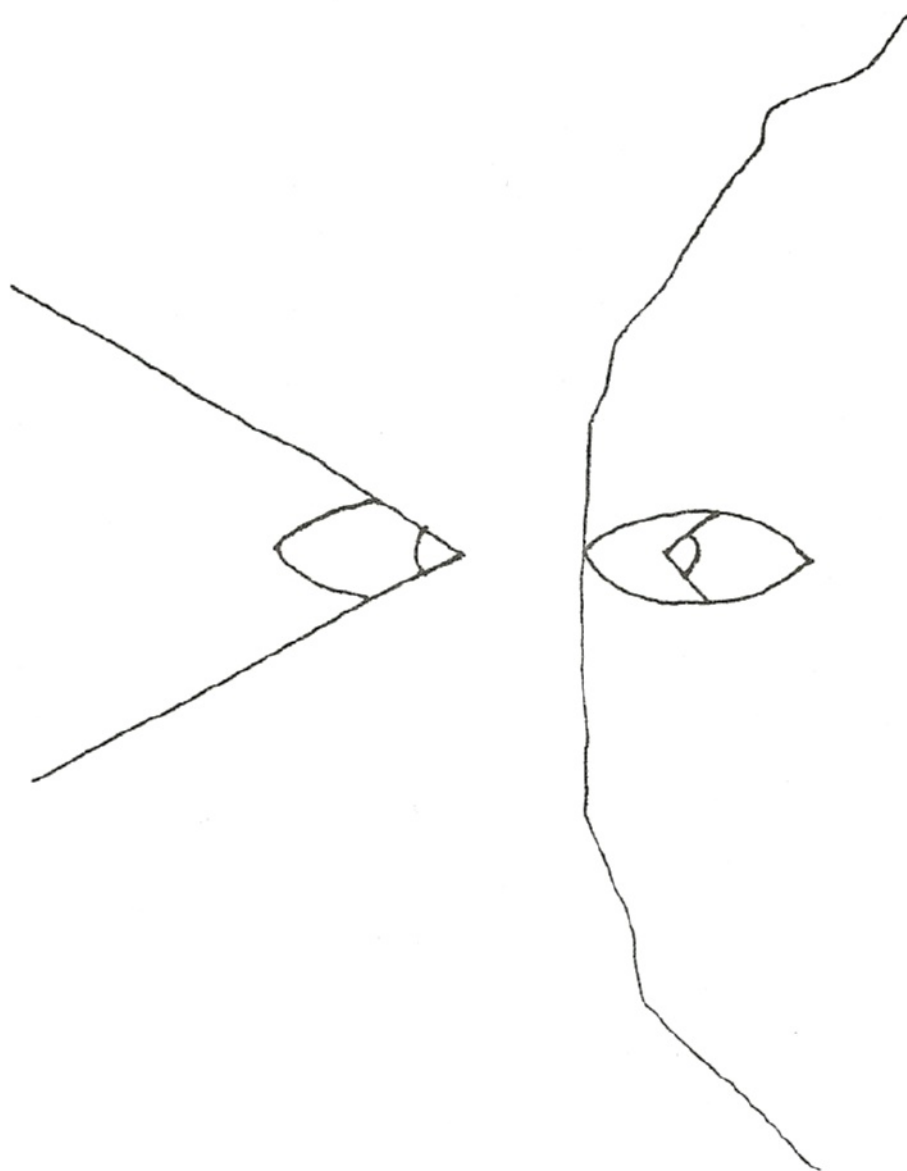
Šoukhal Miha
Arnejšek Milenko
Švagan Milan
Petrač Janez
Šurbek Boris
Muller Aleksander

Paunović Voje
Mihajlovič Dušan
Atanasković Brane
Žnidaršič Silvester

Čok Radovan
Prelec Darja
Osole Marijan - Max

Dobnikar Jelka
Petrovič Franc
Bogovič Marjan
Trobec Darko

Potočnik Drago
Martinčič Edi
Štoviček Renata
Lekše Igor
Majcen Daro
Muck Kristijan

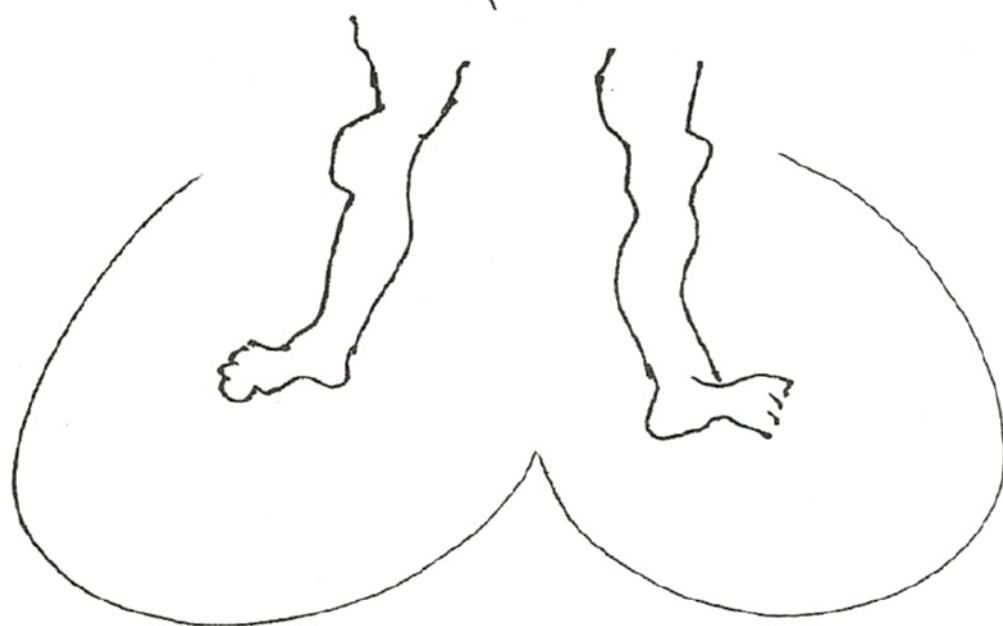
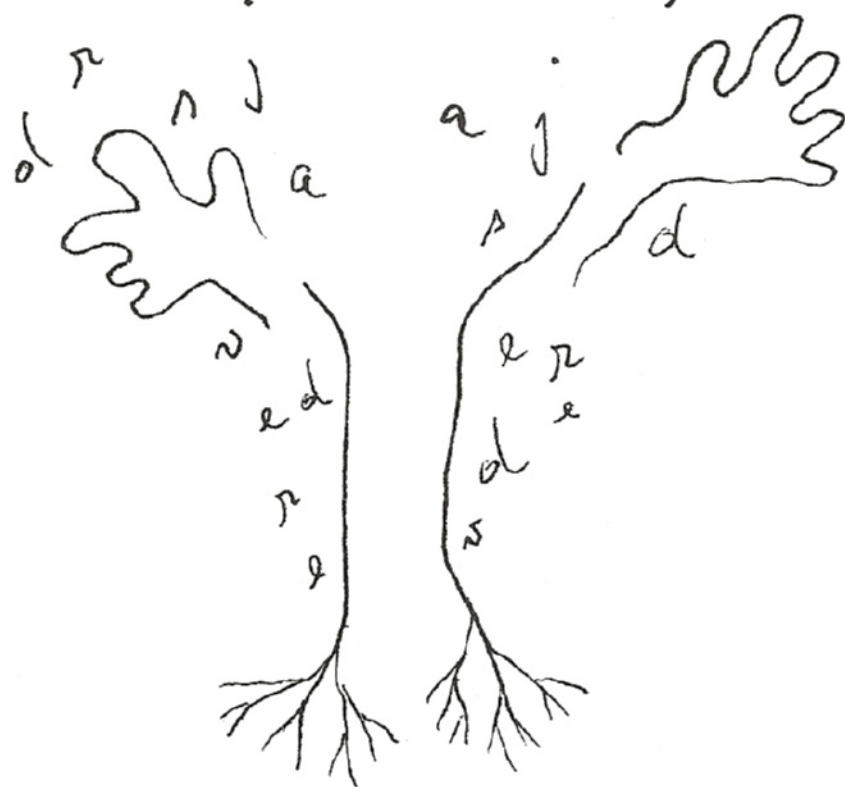

drget oblaka orudelega
čemi; v naju
orudeli šopi trave; košenin
šumenje lije; skozi zrak
iz naju šopi oblakov;
vsa okna so odprta vsa;
iz sveta obstajamo da svet stoji od nas;
jaz svet obstoji;
si moje sonce; sem kaplja
oblaka orudelega;
telo
Drevesji

je kepa zemlje
ki jo žile obvijajo
in njena mati
jo obvija
in hrbet njen
obvijam jaz
in mene obvija
sfera strahu
in je sfera planetov
ki jo obvija
sfera svetlobe
in sfera teme
ki jo obvija
krogla radosti
jo obvija vesolje
skorje duha
leče prsti

Handwritten letters scattered at the top of the page, including: *l, n, j, e, q, d, a, s, r, j, n, e, s, n, e, n*

Besno mišična kepa, trmasto, sunkoma, v pretrganem ritmu utriplje, nekoliko rumena in belkasta. Tudi z nekimi vlakni in kitami. In s krvjo v sebi. Predrem.

o; mati Zarja večera
oče Somrak jutra; hkrati
predeta; tketa zemljo
nebo;

snežijo na tabore
beli cvetovi
zobje na žolto kožo
borivsko areno
na bitve v vrtačah;
rumeni sneg obliva
ramena karantanska
vrtača kraška
zemljo robidovno požira.

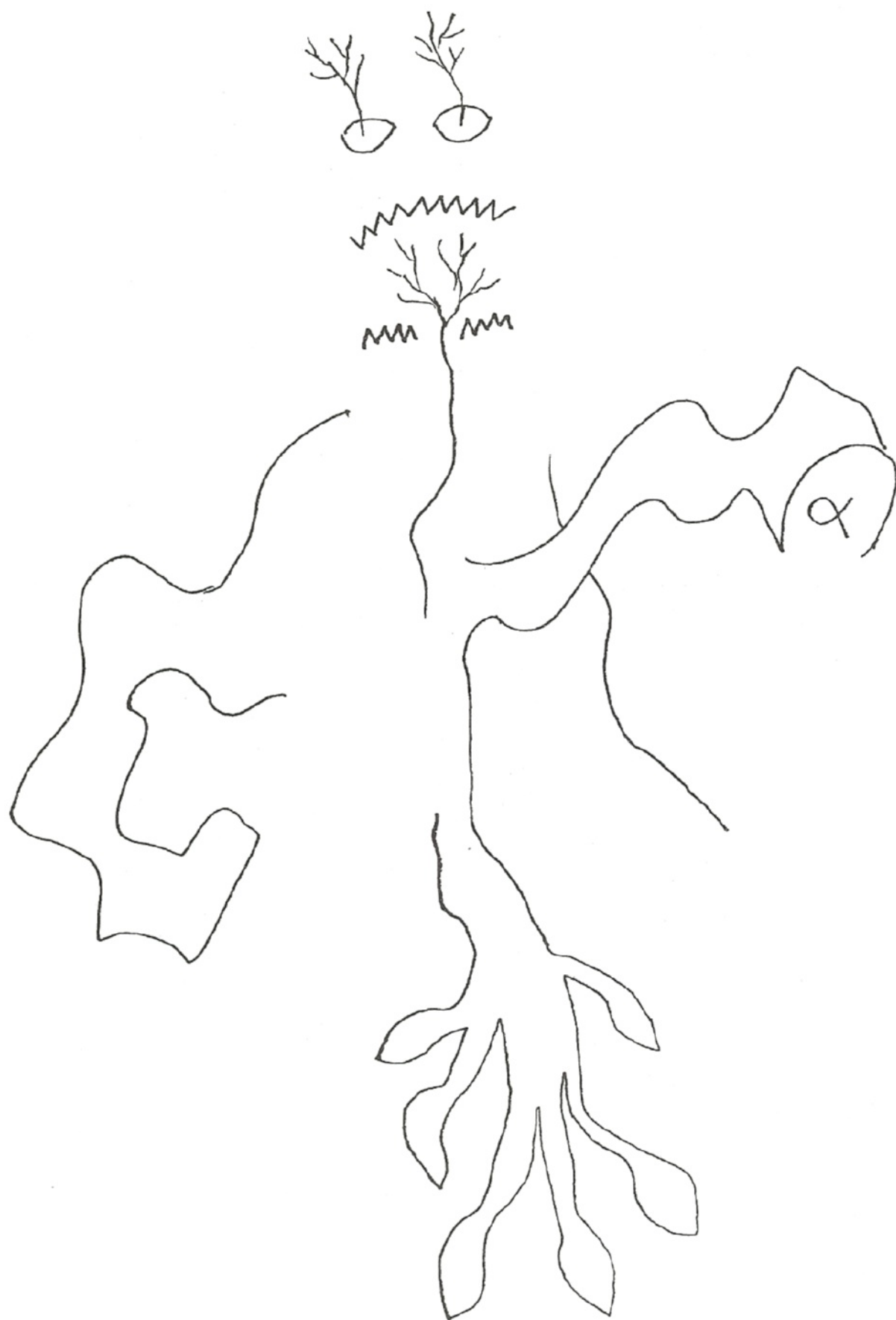
Neznansko napet skupek, nabit, žlobodrast, črevja, svetleč
se na mivki. Predrem. *mvod*

Jedro Drevesje, kali njenih jeder, razcepljene niti
jeder razsukanih, lunjih, sem zmel in naphal si v nedra,
golih sem pesmi si v vrečo telesa nabil dinamično,
ker ne zdržim več nemira, zvestobe, nasilnosti plahe,
ves čas težeč le po enem, ljubezni, žareči v besedah
takšnih, ki ne bi morale, prebadale srca tišino;
hrup naj neznani, eksplozija mila razpesni dejanja,
Dmitros sem

Sinje odtenke ima belina kosti. To, zdi se mi, je golen.

Zasekam.

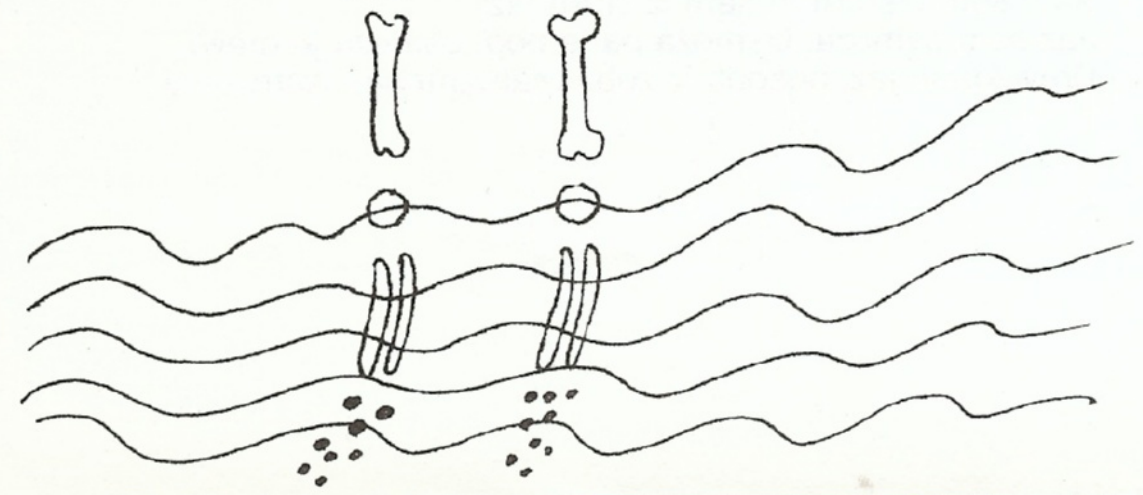
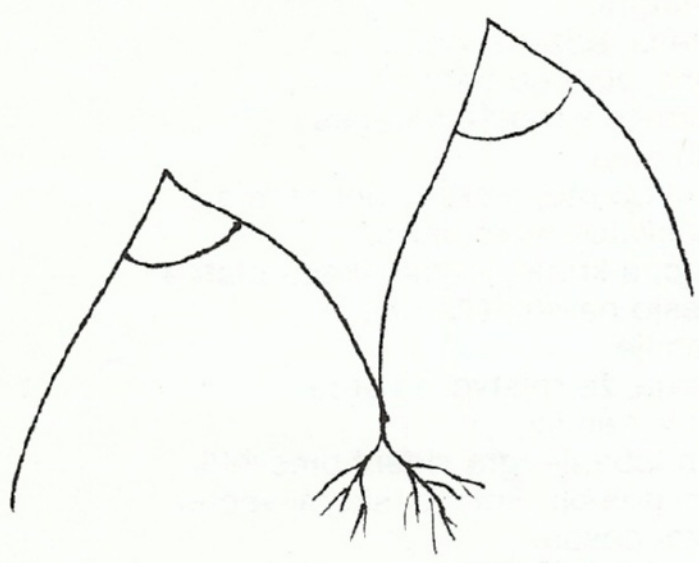
babica s hrapavo roko
v vnukovi zenici lovi umorjenega sina;
vnuk po črnih brazdah stika za hrano
za pravilčno besedo; da
poje babica; Ej! duša moja
v drevesje vrezana
iz njega se prede kri
ker so vrele moje oči
vendar zaradi glave; srca
je v meni granata; bomba
ki stkana še ni.

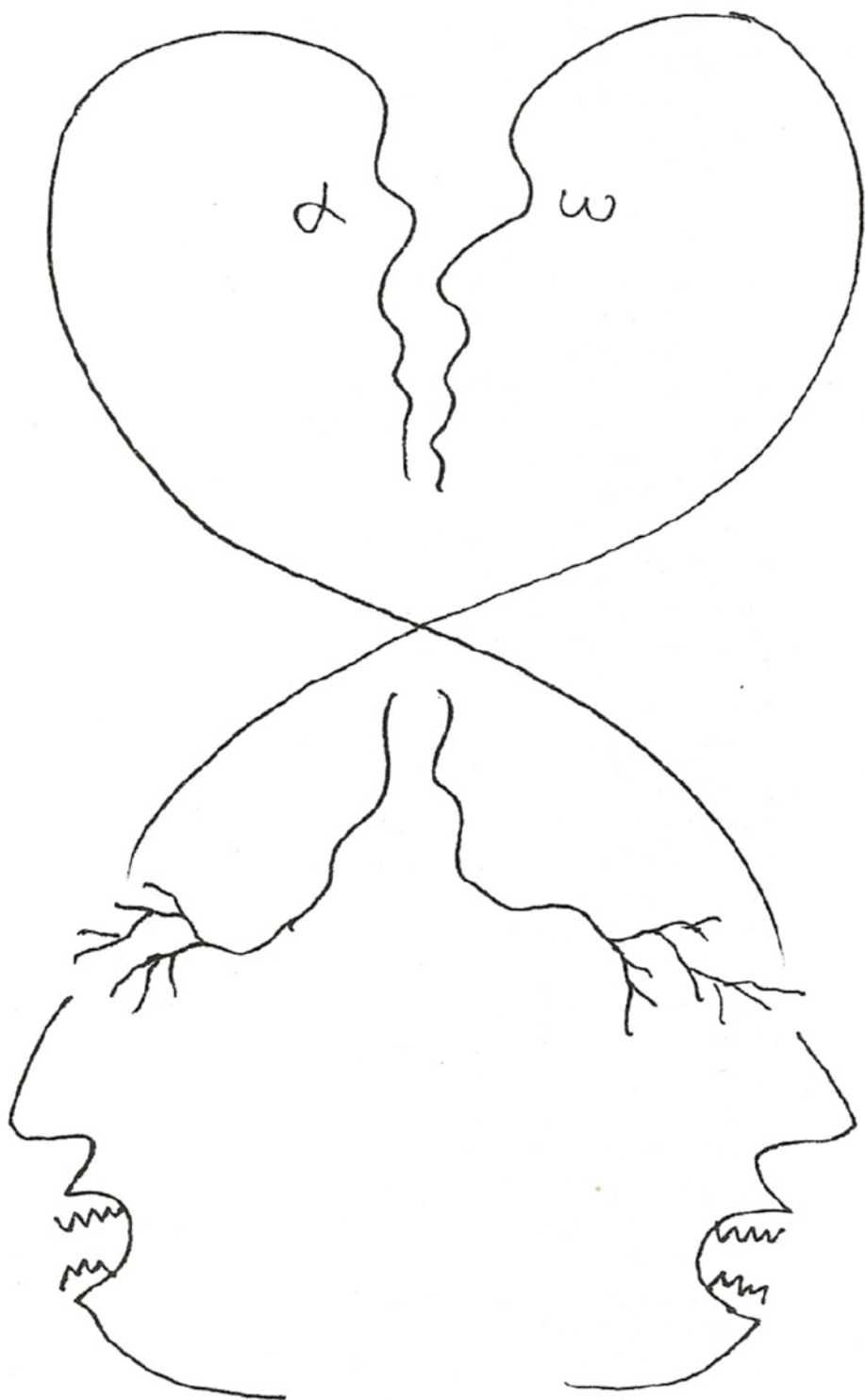
medtem, ko žene z blago zavzetostjo
legajo v porodne postelje,
spletene iz reber mož nad dinamitnimi vrtačami,
sem se odločil tudi jaz,
da z bojnim krikom, rezgetom konjskim,
preženem strah
in sredi arene
tudi jaz bom prizorišče,
da bom poljubil pesknati vrtinec,
da bom rodil
vzhičenost, cvrčanje, sviščanje,
gostolenje vode, zavite v opno,
ki se utaplja v magmi,
vonj žganja iz mesa, božanskost,
sejanje črk v opno, vonj po barvi,
da iz nabrekle zemlje v modrem očesu
rodil bom hčer in sina.
Noč, hči moja, mi bo moj smrtni znoj otirala,
sin Dan bo maščevalec moje smrti.
Z rudniško čelado, s krono iz cirkuškega platna,
poljubljam Drevesjo na stičišče nog,
med korenine zemlje
in že nebo spočetja, že rojstvo, že srce
iz naju dveh brni v žrelnici,
da koščeni ekran lobanje igra videnj presvetli.
Začenja se poem golobji. Poletje, skoraj večno.
Ker moj pogled mi govori,
rojenemu v ozvezdju peščene ure iz dveh rib čebeljih,
da svet ima očesa dva in en vidik,
smer eno, plod dvojni, Dan in Noč, zemljo in nebo,
da Drevesja me je zanosila z združkom srca in možgan,
z vodo zavito v opno, ker sem v vodi jaz in sem iz vode sam.
Sam sem v smrti in sem iz smrti jaz.
Jaz sem osmoza. Osmoza pa je bog, osmoza je drevo,
Drevesja in jaz, posoda iz zoba diamantnega izstružena

Handwritten symbols and characters scattered across the top half of the page, including:

- α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω
- Various numbers (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0)
- Geometric shapes like circles, crosses, and triangles
- Other symbols like a heart, a star, and a crescent moon

Rumenomodri šotor ovalni: Moira Orfei;
tiči grozanski v blatu in Stožicah.
Modročrne oblačne kulise
so oktobrske Alpe v ozadju.
Odgrinjanje gub, sedanje,
mlačna svetloba je.
Žvižgi reflektorjev. Muzika. Konji.
Začelo je.
Odvijanje; slik. Lesketanje spomina.
Prostor prizorišč temnikavi.
Pasji premeti;
zobje stiskajo jeklo, vrti se telo;
levinja, z njo v objemu možak;
prah na dlaneh, letenje telesa;
Moira Orfei slonom ukazuje;
nastop, v peresih, deklet;
in odmor. Zunaj je noč.
Gubasta čela. Muzika oči.
Begotanje zvezdic. Light; show.
In; dalje gre
Moira Orfei.
Zvezdna žena
je Moira Orfei
v svetleči se zvezdi rdeči
sijajno košata. Povzdigovana je
gor v ogrodje.
Se smehlja Moira
Orfei.
Daritve se dvigajo.
Moiri v čast. Vetri begajo.
Orfei v čast listje zvoni.
Sloni ljubkujejo dojke.
Hlapi daritev se dvigajo
iz oporja. V nočne rudnike.
Šumi okamenjeni kristal. Valovijo videnja.
Vije se pot.
Iz diamantov se drob vsipa
v jutro mlečne krvi.
Stoji dneva skelet.
Moira blede, Orfei, tam, sin; ožarjenih zob.

Noč neprestano, ta hči nedoločnosti moje, grenkobna,
ljubljena hči, ki zakrivaš mi vid in razkrivaš srhljivost,
hči, ki prešinjaš mi z videnji more glavate, pregrinjaš,
ti neprestano budiš iz spomina že mrtve osebe,
žive pretvarjaš, neznane, v besede brneče, edine,
ki v pokrajinah bivajo, takrat ko Zarja in Somrak
strgata s kosov sveta, kar zdi se med rojstvom in smrtjo.

Dan moj, nestrpni ta sin, zdaj razgrinja pokrajino sivo,
trga jo iz nedrij sveta, nepoznana prostorja razstavlja,
veže jih v eno dejanje, ki v njem maščevanje vseh smrti,
davno v predrojstvu spočetih, blešči, bojevanje osvetljuje,
ki zaprisege, podobe rojeva, omegljuje spomine
na nepoznani začetek svetovij, ki v jedru njegovem
enost očeta in matere, Somraka, Zarje, domuje.

Sekata, hči, moja Noč, in Sin Dan moj, časovne nihaje,
svojih oči steklovino upirata v žarke valove,
luči morivski kljubujeta, svet oblikujeta barvni,
meljeta like, snovi begotanje koščeno ravnata,
jaz da zato, sukajoč se skoz sončno sveta očetnijo,
zemlje izdelke, živalsko človeštvo rastlin, občudujem,
skladnost lunato, besednega rojstva meso, usmrčujem.

Zemlje obraz, kos sveta, ohlajenega cmarjenja konec,
gledam z višin nečloveških, iz grap že orudelih od mraza,
vije se para iz vlaknatih por tega tkiva svetlobe,
skozenj, skoz žarke strdele, iztrgane Noči in Dnevu,
skoz očrnelo, od mraza, obličje sveta, se med skladi
hrane prstene pojavljajo, hodijo mukoma čeznje,
liki ljudi skoz obraz; dva spoznam, ju prebodem z besedo.

dva angela
v snežnem nebu
lovita se
plahutajoč
sestavljata v oblakih
like
osrebrelih mavric
igrata
v noči se
tišine
svojih src
poljubljata
bele trepalnice
neba in zemlje

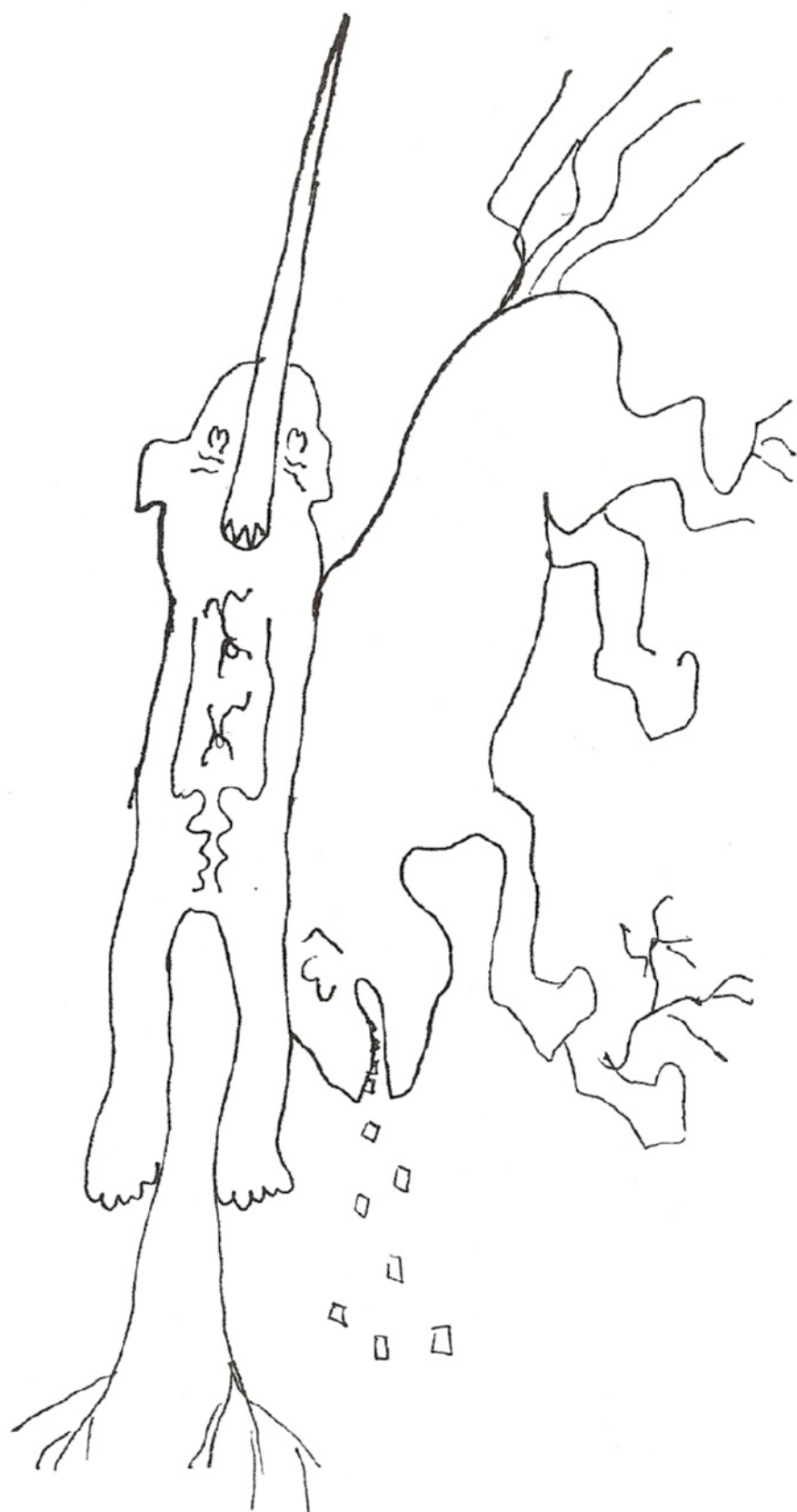
videnje
v belini
zareže
v srca črnino
črto
razo krika
da kri
zali je sinjebeli svod
prelije blagost
samo sebe
in milina solz
spolzi prek reber
sveta ki v njega večnost
raztapljata se krhka lika

strahotni kriki so podob in zaprisež
v masi blede, razrezani in prej še ohlajeni,
ki z njo bežim iz bobna, ki se vrti in melje maso časa.
Bledi izdelek iz lesa, ki v njem se strahovanje žarkov riše,
papir zelenkasti, preseva modro rjavino črk, ki jih črtim.
V njih so ujeti listi Drevesje moje.
Iz črk rešujem, zbesneli Orfej, ožganine duš.
Močvirje ognja, vtisnjenega v listih, premagujem, z Drevesjo,
bežečo vame iz črnih šumov, prhkkih risov v bledenini.
Zavezana v zvoke listov drevja belega,
v petje kredastih strmin, beživa skozi Had.
Na oni strani so tenje duš, osvobojevanih brez konca v bobnu časa.
To so oglate črke, povezovalke živosti in smrti, meje nič.
Dokumenti sevajo prastari vame, zapisi novi o požarih davnih.
Mnoštvo nič rjove skoz lesene opne, ukazi o svobodi,
ki se drobijo v besedah samih, v vicah brez dejanj.
Pozivam vas, zakoni, varujoči sebe v peklu kroga, na pot.
Na pot za mano v Drevesji
vsi dokumenti časa, ki na vaših hrbtih
moje brenkalo tiho hresteče poje.
V upor predmeti, ki vas teži uporaba, vsi osnutki,
naslovi tipkani, dram teksti,
zapisniki, pogodbe, računi, potrdila.
Za mano v petje, razpadajoči ostanki dela,
v hojo, ki nas prelevi iz prebivalcev pokrajine ožgane,
krajine srhlotope, mravljaste skorje zemlje,
v belino vseh prostranstev.
V boj za svobodo, belina vseh prostranstev,
v boj proti strahu, lakoti, liki besed,
maščujmo dejanja golih misli.
Maščevana bo krivica delovanja v prazno, stavki.
Že. Iz mrtvih podob, iz črt presevajočih vstaja šum.
Svetloba petja tiplje iz por sveta.
Vonjam okus krvi v zmletem lesu.
V manj kot hipu preberem knjige vseh besed. Zato.
Gibanje stoji. In ni ga. Ne. Celo. Vsega ni. Še časa ne. Zato.
Drevesjo zrem. Leseno morje v meni. Zato.
Že. Mrtva. Ne. Rojene so čebele. Iz nje lete.
Vrnila se je, izdana, v večni tja.
Belina zdaj je njena vsa. In je opisana v golobjem letu.

in hoja
pekoče sape v žilah
vozli kremeniti v žilah
žareči diamanti v očeh
in hoja
skoz goro v sebi plezam
na noro goro
s klini v lobanji plezam
skoz goro plezam gor na goro
in nisem nisem
in hoja
nor na gori
in hoja
nisem na nori gori
ostane samo
in hoja
umor
in hoja
v diamantni noči noči
in hoja
ledeni vroči
in hoja
ko pridem gor

Iz góre škripánje,
škrípanje gora,
oj v sinjem mraku
siplje vame zima
škrípanje neba.

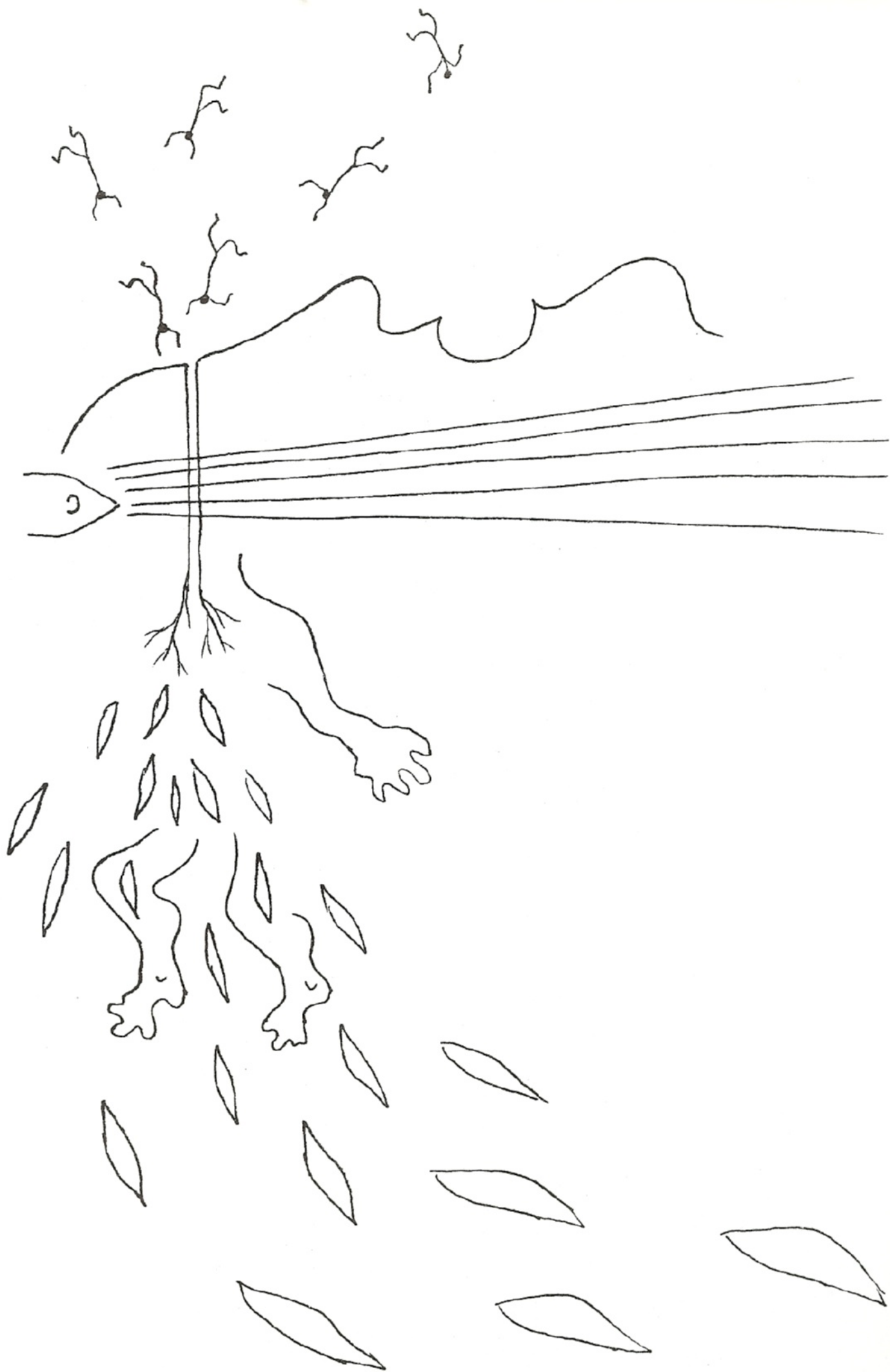
Vzpenjam se na goro,
zvona zíbanje,
skoz trepet srca
sivo je zibánje
mojega neba.

Črne žice v nebu,
beli ris gorá,
sneg v očesu mojem,
poje zvon na gori,
govor škripanja.

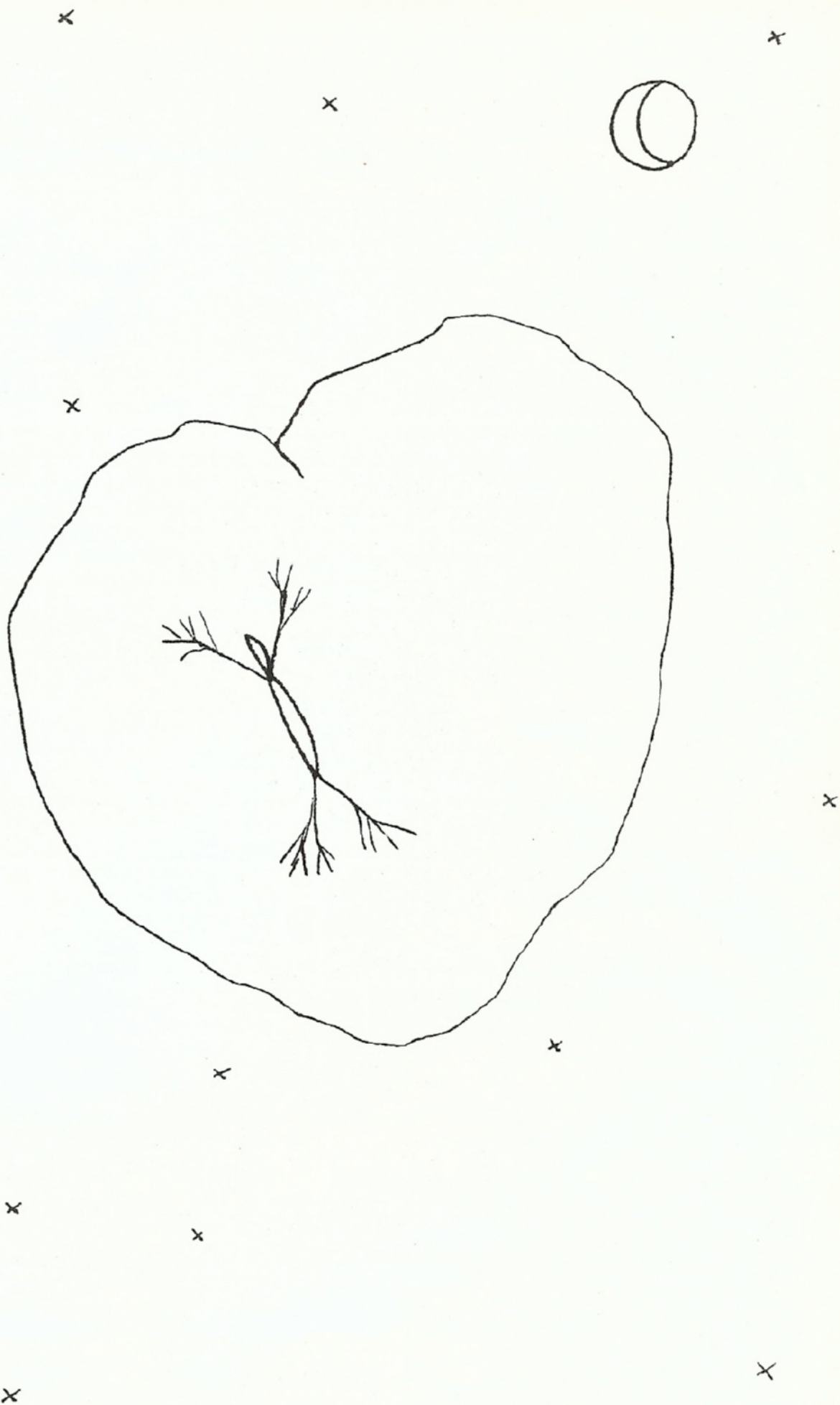
Vrh goré zvonjenje,
reže skorjo grla,
veže cvetje reber,
seka trup neba
molk iz meseca.

Že je modrotemen
svod zvoná nad mano,
zvezde potopljene,
bela gora v meni,
škrípanje srca.

Oj zvoná zibánje
je drevo ob meni
črnozêleno.
Je v meni drevo
zêleno črnó.

v trenutku zgubljeno morje sveta
v črkah razbiti valovi besed
delčki prsti v šipah možgan razmazani
ki se v njih ves čas
neskončnost godi
nikdar vbesedena
daritev svetá
tvarí in sebe privid
in vselej nevidna moritev
stori
ščip zeleni ki
se opoteka
beži
nad planjavo srca

baržunasto jutro klokoče
spet za oknom
sedma ura
od zunaj otroški glasovi že
rumena svetlost v sobi
v roki bel list
kovinska postelja
v srce me tišči
in škripánje pisála
odvihrali so besi noči
klokoče v pregibih ležišče
umirajo basovske misli
križišče telesa
me ziblje
v december večnih želja
med njimi vse bolj kovinska
ena sama
da zagovoril bi neskončni sen
zvarjen iz nedojetja svojih življenj

